

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 191 /2017
29.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер-Поповић, Звездане Лутовац, и Јелене Боровац, чланова већа, у спору по тужби тужиоца противтуженог “АА” из ..., кога заступа пуномоћник Дражен Рацић, адвокат из ..., против туженог противтужиоца “ВВ” из ..., кога заступа Никола Закић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог противтужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.4111/16 од 09.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2017.године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог противтужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог противтужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр.4111/16 од 09.03.2017. године

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр.4111/16 од 09.03.2017. године у ставу првом изреке одбијена је као неоснована жалба туженог противтужиоца, потврђена је првостепена пресуда Привредног суда у Суботици П бр.347/15 од 21.01.2016.године, у ставовима 1,2,3 и делу става 5 изреке, којима је делимично усвојен тужбени захтев, обавезан тужени да тужиоцу исплати 3.745.745,47 динара са затезном каматом од 22.08.2012. године и камату на износ од 1.385.002,51 динар за период од 22.08.2012. до 30.10.2014. године, а одбијен противтужбени захтев за исплату износа од 247.035,78 динара на име уговорне казне и 772.621,28 динара на име накнаде штете. Ставом другим изреке другостепене пресуде преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става 5 и ставу 6 изреке, те је обавезан тужилац противтужени да туженом противтужиоцу исплати износ од 2.593.918,57 динара на име уговорне казне и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против другостепене пресуде, тужени противтужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда поступка и погрешне примене материјалног права. Дозвољеност ревизије је засновао на преиначењу првостепене пресуде и позивајући се на одредбу члана 404 ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ...55/14) не образлажући разлоге за посебну ревизију.

Одредба чл. 403 ст. 2 т. ЗПП прописује да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака. У конкретном случају се наведена законска одредба не може применити. Преиначење првостепене пресуде је у корист ревидента па он нема правни интерес да ревидира на део другостепене пресуде којим је преиначена првостепена пресуда. И у ситуацији када је ревизија дозвољена за преиначени део првостепене пресуде та дозвољеност не повлачи дозвољеност ревизије и у делу где је првостепена пресуда потврђена од стране другостепеног суда. Стога изјављена ревизија са разлога из чл. 403 ст.2 ЗПП није дозвољена.

По члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог противтужиоца, јер у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе чл 404 ЗПП. Ревидент осим позивања на погрешну примену материјалног права не указује која то правна питања од општег интереса или у интересу равноправности треба да се размотре у конкретном спору, нити указује на одлуке у којима је у истоветној чињеничноправној ситуацији другачије пресуђено што су услови за прихватање мериторног одлучивања о посебној ревизији.

Са изнетих разлога на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу један изреке овог решења.

Тужба је у предметном спору поднета 22.10.2012. године са захтевом за исплату износа од 6.988.086,30 динара. Противтужба је поднета 30.05.2013. године са захтевом за исплату 7.611.943,93 динара. Тужбени захтев је 23.04.2015. године смањен на износ од 4.054.688.08 динара, а противтужбени на износ од 3.613.575,63 динара. Ревизијом туженог противтужиоца се оспорава другостепена пресуда у делу правоснажно усвојеног тужбеног, а одбијеног противтужбеног захтева односно за износ од 4.765.402,53 динара што је противвредност 41.814,83 евра.

Одредба чл 485 ст.1 ЗПП прописује да у привредним споровима ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора испод законом прописаног цензуса ревизија туженог противтужиоца није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б.Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић